

Έκανε τότες ὁ Δεκατρίς μιὰ σκάλα κ' ἕνα πολὺ μακρὸ κατζούλι κ' ἔφυγε γιὰ νὰ φέρῃ τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου. Πῆγε ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς κάμαρας τοῦ Δράκου, ἔβαλε τὴ σκάλα, ἀνέθηκε τ' ἀνοίξει, ὕστερα ἔβαλε τὸ κατζούλι καὶ τραβοῦσε σιγά σιγά τὸ πάπλωμα πάνω ἀπ' τὸ Δράκο. Σὰν κόντεψε νὰ τὸ τραβήξῃ ὅλο, ζύπνησε ὁ Δράκος, κατάλαβε πῶς εἶταν ζεσκεπασμένος, εἶδε ἀνοικτὸ τὸ παραθύρι, νόμισε πῶς ζέχασε νὰ τὸ κλείσῃ καὶ πῶς ὁ ἀγέρας φύσηξε τὸ πάπλωμα. Καθὼς σηκώθηκε λοιπὸ νὰ τὸ κλείσῃ, ὁ Δεκατρίς πρόφταξε καὶ τραβήξε καὶ τ' ἄλλο μέρος τοῦ παπλωματιοῦ κ' ἔφυγε. Ἐκλείσε ὁ Δράκος τὸ παραθύρι, καὶ πῆγε νὰ πλῆγιάσῃ. Γυρνεῖ τὸ πάπλωμα νὰ σκεπαστῇ, μὰ φέξε ν᾿ ἄβρησ! Τὸ θάρραψε περιττὸ νὰ τρέξῃ, γιὰτὶ εἶξερε πῶς δὲ θὰ τὸν ἔβρη τὸν κλέφτη. Ὁ Δεκατρίς ὡς τόσο ἔφερε καὶ τὸ χρυσὸ πάπλωμα στὸ Βασιλιά. Τότες εἶπαν πάλι τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶφερε τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου μορεῖ νὰ φέρῃ καὶ τὸν ἴδιο. Πῆγαινε, τοῦ λέγει ὁ Βασιλιάς, νὰ τὸν φέρῃς σὲ εἴκοσι μέρες τὸ πολὺ. Αὐτὴ τὴ φορά πῆρε μαζί του ἕνα πριόνι, ἕνα σφυρὶ κ' ἕνα τουρβᾶ καρφιά. Πῆγε καὶ κάθισε ὄξω ἀπ' τὴν κὺλλή τοῦ Δράκου κ' ἄρχισε νὰ πριονίζει. Ὁ Δράκος ἔκουσε ὄξω τὸ θόρυβο κ' ἔτρεξε νὰ δῆ τί εἶναι. Σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ πριονίζει τὸν ρώτησε τί κάνει αὐτοῦ. Τί νὰ κάνω, μπάρμπα, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς. Ἐχομε ἕνα Δεκατρί μὲς τὸ χωριὸ καὶ δὲν ἀφίνει ἡσυχία κανένος, κλέφτει ἀπ' ὅλους ὅ,τι μπορεῖ, κ' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλιά ἀκόμη. Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ νὰ κάνω ἕνα σεντούκι νὰ τὸν βάλω μέσα καὶ νὰ τὸν ρίξω στὸ γιालό.

Ἄχ, παλικάρι μου, τοῦ εἶπε ὁ Δράκος, αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος νᾶναι ἄραγε ποῦ μ' ἔκανε νὰ φάγω τίς κόρες μου, καὶ μ' ἔκλεψε δυὸ τσουβάλια φλωριά, τὴ χρυσὴ τὴ μηλιά, καὶ τὸ πάπλωμά μου τὸ χρυσοκεντημένο; Ἄν μπορῶ, παιδί μου, μετὰ χαρῆς θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τελειώσης γλήγορα τὸ σεντούκι. Ἄς εἶσαι καλά, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Δεκατρίς, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσης τώρα. Ἀργότερα ἴσως. Σὰν τέλειωσε ὁ Δεκατρίς, εἶπε στὸ Δράκο. Ἐμπα τώρα εἰς μέσα, νὰ βάλω ἐγὼ τὸ καπάκι, καὶ ζετινάξου ὕστερα νὰ δούμε ἂν αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος θὰ μπορέσῃ ν᾿ ἔβρη σὰν τὸν βάλω μέσα. Ἦμπε ὁ Δράκος, καὶ σὰν τὸν κάρφωσε ὁ Δεκατρίς, ζετινάχτηκε κ' εἶπε. Βάλε ἀκόμα πέντ' ἔξη καρφιά γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ γερό. Σὰν ἔβαλε ὁ Δεκατρίς ὅσα χρειάζονταν, εἶπε ὁ Δράκος πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ

βγῇ ἀπὸ μέσα. Ἐσκάρφωσε τώρα τὸ καπάκι νὰ βγῶ ἀπὸ μέσα γιὰτὶ κοντεύω νὰ σκάσω. Ποῦ νὰ νὰ σὲ ζεκαρφώσω, γέρο μου, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς, ποῦ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ σοῦ κλέψα τόσα πράματα, καὶ τώρα ἔρθα νὰ κλέψω κ' ἐμένα τὸν ἴδιο. Ὁ Δράκος σὰν τ᾿ ἔκουσε φρίνιαξε μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κάνει τίποτα. Σὰν τὸν πῆγε ὁ Δεκατρίς στὸ παλάτι, εἶπε τοῦ Βασιλιά νὰ φυλάξῃ μιὰ στιγμή νὰ φύγῃ ἐκεῖνος κ' ὕστερα νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Σὰν ἔνοιξαν τὸ σεντούκι εἶταν ὅλοι τοῦ παλατιοῦ γύρο στὸ σεντούκι καὶ περιμεναν νὰ δούν τὸ Δράκο. Μὰ καθὼς βγήκε, ἄρχισε νὰ τοὺς τρώγῃ ὅλους μὲ τὴ σειρά ὡς ποῦ δὲν ἄφησε κανέναν. Ὑστερα βγήκε κ' ἔφυγε στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρίς πῶθεταν ὅλοι νὰ τὸν καταστρέψουν, πῆγε μὲς στὸ παλάτι κ' ἔγινε ἐκεῖνος βασιλιάς, καὶ ζῆ καὶ βασιλεύει ὡς τὰ σήμερα.

ΖΩΗ

Γλυκά λέ' ἡ πεταλοῦδα 'ς τὸν ἀνθό:

— Στάσου ἀνοικτός, ἀνθὲ μου, ἀκόμα λίγο!
Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ: — Θὰ μαραθῶ,
Μόν φίλει με προτοῦ ὄχ τὸν κάμπο φύγω!

Πλακώνει ἡ νύχτα κ' ἔρχεται ἡ ἀυγή,
Πλὴν τὸ λουλοῦδι τὸ 'βρε πεθαμμένο.
Πέφτει κ' ἡ πεταλοῦδα, ὅταν 'ς τὴ γῆ
Τ' ἀγνάντεψε, καὶ λέει κι αὐτῇ: — Πειθαίρω!

Ἄνοιξη πάλε νέα παντοῦ σκιριῶ
Στὴ φύση, ἀπ' ὅλα σ' ἄνθη πλουτισμένη
Κ' εἰς κἀτι φύλλα, ὀλεῦδα κλεισιά,
Νέα πεταλοῦδα ὀριώχρωμη πηγαίνει.

Καὶ: — ὦ, μόχε! πῶς σὲ ξέρω; — εὐθὺς μιλεῖ.
Καὶ τὸ λουλοῦδι: — ὦ, γνώριμί μου χεῖλη!
Ποῖν γεννηθῶμε ἀθάνατο φιῖ
Μᾶς κέντριωσε τὸν περασμένο Ἀπρίλη.

Κίρκυρα

Α. ΒΡΑΝΑΣ

μπερμπατάκος!.. Ἐρεῖ αὐτὸς ἀπὸ τέττα! (φεύγει).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου. Φερόθηκατε ἄσκημα τότε στὸ Γιάννη. Τί ἔκανε τὸ παιδί; Τὸ καθῆκο του σὰν πατριώτης καὶ σὰ φοιτητής... Κι ἀντὶς ὁ πατέρας του νὰν τονέ βλογήσει γιὰ τοὺς πατριωτικούς ἀγῶνες του τὸν ἔβρισε κι ἄτιμο. Νὰ πατέρας, νὰ μάλαμα!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα μὲ θαυμασμό). Τὸν καημένο τὸ Γιάννη! Ποῦ νὰν τὸ ξερεῖ πῶς ἔχει τόσο σοφὸ φίλο καὶ προστάτη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κάτι παραπάνου ἀπὸ φίλο... Θαμαστή! Θαμάζω τὸν πατριωτισμὸ του καὶ δοξάζω τοὺς ἀγῶνες του!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κ' ἐγὼ σὰς θαμάζω! (Πάει καὶ χτυπάει τὸ ἤλεκτρικὸ κουδοῦνι τῆς ὑπερβοίας ποῦναι σιμὰ στὴν πόρτα ἀριστερά). Μὰ καὶ τὰ λίγο ἀλαφροῦτσικα καμώματά του;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νέος εἶναι καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῶν... Παιδιαροκαμώματα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶναι Ἀντώνης... Πέρασε τὰ τριανταπέντε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... (Ἐρχεται ἡ Μαρῖω).

Η ΜΑΡΙΩ. Μὲ φωνάζατε, κυρά;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κάνε ἕναν καφέ τοῦ δασκαλοῦ! (Τῆν ἐξυγάνει καὶ τῆς λέει μουσικά). Αὐτὸς ὁ σαχλὸς

ὁ Φωστήρας ἦρθε στὴν κουζίνα;

Η ΜΑΡΙΩ (χαμογελώντας). Νὰ χαθεῖ ὁ παλιάνθρωπος!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὲ πείραζε πάλι;

Η ΜΑΡΙΩ. Ναι, ἔπλωσε τὰ ξερά του ἀπάνου μου, μὰ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν περεχούσα μὲ τὴν ἀλυσίδα... Κι ὅπου φύγει φύγει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἄνοιξε τὰ μάτια σου! (Δυνατά) Νὰ τοιμάσεις γιὰ τὸ βράδι ὅ,τι σοῦ εἶπα!.. Πῆγαινε! (Ἡ Μαρῖω φεύγει. Στὸ δάσκαλο). Δὲν ξέρете τί ζῶ ποῦ εἶναι... Πρέπει νὰν τῆς τὴν πεῖς χίλιες φορές τὴν κουβέντα γιὰ νὰ σὲ νιώσει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σὰ νὰ μὴν κόψανε καθόλου τὴ κουβέντα). Εἶναι ὅμως πατριώτης ὁ Γιάννης...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἄθρωπος μὲ χρυσὴ καρδιά... δὲ λέω... Μὰ ὁ πατριωτισμὸς του μοῦ φαίνεται λίγο κάλπικος!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀρχίζει νὰ πειράζεται). Μὴ βρίζετε, κυρά μου, σὲ παρακαλῶ ἕναν πρόμαχο τοῦ Εὐαγγελίου... Μπροστὰ μου τουλάχιστο μὴν τονέ βρίζετε... Μπροστὰ στὸν πεθερό σου καὶ στὸν ἄντρα σου, ποῦναι κ' οἱ δύο τους!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελασιά). Φίλοι σας!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ναι, μὰ καὶ θαμαστὲς τοῦ जुδαϊσμοῦ, μπορεῖς νὰν τονέ βρίζεις ὅσο θέλεις καὶ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ

— Χα! χα! χα!

— Μωρὲ μίλα, ἀδερφέ! Τί ἔπαθες;

— Πχ! χα! χα! χα!

— Μπα! Σὲ καλὸ σου! Θὰ μοῦ πᾶς;

— Πχ! Πχ! χα!

— Στὸ διάολο, πιά! Λέγε!

— Γιὰ τὸν Ἑρμωνα...

— Ἄ!

— Ἐβαλε, λέει, στίχους ἀπὸ ξένα ποιήματα στὴν «Ἀργῶ» σὲ Ἀγγλική, σὲ Γαλλική, σὲ Γερμανική γλῶσσα, γιὰ νὰ μὰς... ζεγελᾷσαι! Χα! χα! χα!

— Ὅχι δά!

— Διάβασε τὸ «Ἄστυ»...

16 τοῦ Δεκέβρη 1905

ΑΝΟΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

Ο ΜΟΥΓΚΡΙΟΣ — ΓΚΑΙΤΕΣ

Φίλιππε «Νουμᾶ»,

Ὁ φαειρότατος διευθυντὴς τοῦ «Ἀκρίτα» — ποῦ πολὺ σωστά κάποιος εἶπε πῶς εἶναι Γκαίτες, ἀφοῦ κάποτε φαίνεται στοὺς δρόμους φορώντας γκαίτες — σὰ νὰ μὴ φτάνανε ὅσες ἀνοησίες εἶπε τελευταῖα στὴν περίφημη φυλλάδα του γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τοὺς δημοτικιστάδες, ζεφύτρωσε καὶ σὰ τελευταῖα «Παναθηναϊκῶ» μὲ τὸ τὸ ψευτόνομα «Μουγκριος Σκα ὄλας» νὰ μουγκρίσει διάφορες βρισιές κι ἀνοησίες γιὰ ἀνθρώπους ποῦ ρεζιλεύονται ἀκόμα κι ἂν παινεθοῦν ἀπὸ τὴν ἀρεντιά του.

Ἄπορῶ πῶς ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἄνθρωπος πολὺ προσεχτικὸς καὶ φρόνιμος, δέχτηκε τάνόητα αὐτὰ μουγκρισμάτα στὸ περιοδικὸ του; ἀφοῦ κι ὁ ἴδιος βριστήκε στὸν τελευταῖο «Ἀκρίτα» ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ συνεργάτη του, ποῦ ἐκεῖ μουγκρίζει μὲ τὸ ἀληθινὸ του καὶ δοξασιμένο ὄνομα κι ὄχι μὲ ψευτόνομα.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχεις τίποτα προσωπικούς λόγους, φίλε «Νουμᾶ», μὲ τὸν κ. Γρ. Ξανόπουλο, μὰ πρέπει νὰν τῆς μολογήσεις πῶς ἡ ἀπομακρυστή του ἀπὸ τὰ «Παναθηναϊκῶ» ἔβλαψε σημαντικὰ τὸ περιοδικὸ αὐτό, ἀφοῦ πολλοὶ Σάτυροι τῆς πέννας παραμονεύανε τότε νὰ φύγει ὁ Ξανόπουλος γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα καὶ ν᾿ ἀρχινήσουν τὰ ζετσιπίωτα χοροπηδήματά τους.

Ὁ φίλος σου

ΚΑΛΙΜΠΑΝ

νὰν τοὺς ἐνθουσιάζεις κιόλας... Μὴν ξεχνᾷς καὶ τᾶλλο, πῶς γιὰ χατίρι τοῦ Γιάννη, ἐπειδὴ καὶ θέλησα μιὰ φορά νὰν τονέ διακραντέψω μπροστὰ στὸν πεθερό σου, θύμισε ὁ γέρο-Σεβαστὸς καὶ μὲ πρόπο μοῦδάωσα νὰ νιώσω πῶς πρέπει πιά νὰ πᾶψω νὰ προγυμνάξω τὸ ἄγγόνι του!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Δὲν ἔχετε δίκιο... Ὁ Ἀντώνης πρόδεψε τόσο ποῦ δὲν τοῦ χρειάζεται πιά προγύμναση Ἐπειτα, τὸν προγυμνάζει ὁ ἴδιος... Περνάει τὴν ὥρα του μ' αὐτό!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Χμ! Μὲ τίς जुδαῖες ιδέες του ὁ πεθερός σου θὰ σοῦ τὸν κάνει ξεφτέρη τὸν ἄγγονό του!.. Ὁ Γιάννης δὲ θὰ προγυμνάστηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ἄνθρωπος!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅχι δά καὶ τόσο!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μὲ πείσμα). Ἐγὼ καὶ παράγινε ἄνθρωπος καὶ νὰν τὸ πιστέψεις, ἀφοῦ τὸ λέω ἐγὼ!.. Ὁ Γιάννης ἐπαίξε τὸ καλύτερο πρόσωπο σὰ Βαγγελικῶ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς φοιτηταρίας κι αὐτὸς... Ἡ Πατριδα πολλὰ τοῦ χρωστάει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἐχουν τόση δύναμη τὰ λόγια σας ποῦ μὲ πείθουν. Ὅτε ὁ Χρυσόστομος εἶπαι!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σοβαρά). Γιατὶ ὁ λόγος ἔ